



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. KUOK 15819/2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 14. 12. 2015, č. j. 72 A 16/2014 – 75,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

**O d ů v o d n ě n í :**

**I. Vymezení věci**

[1] Žalobce dne 23. 5. 2013 po jedenácté hodině dopolední jel po pěší zóně v ulici Pekařská v Olomouci. Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce, odbor agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 21. 11. 2013, č. j. SMOL/219021/2013/OARMV/DPD/Hon (dále jen „správní orgán prvního stupně“), byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění, pro porušení § 4 písm. c) zákona o silničním

provozu. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1600 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl žalobu, jíž žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí. Krajský soud se věcí zabýval opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek ze dne 24. 4. 2015, č. j. 72 A 16/2014 – 41, ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. 2 As 133/2015 – 46. Důvodem pro zrušení v pořadí prvního rozsudku krajského soudu byla nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud totiž nepřezkoumatelným způsobem vypořádal žalobcovu tvrzení, že žalovaný nijak neprokázal, že by do úseku platnosti dopravní značky IP 27a neoprávněně *vjel*. Krajský soud navzdory několika žalobním námitkám uzavřel, že žalobce nevzněl žádnou konkrétní pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, věrohodnosti svědkyň či důvěryhodnosti jejich výpovědí. Svě závěry krajský soud založil pouze na judikatuře Nejvyššího správního soudu, která však na danou problematiku dopadá pouze v obecné rovině, aniž by své závěry dále konkretizoval. Rovněž pochybil, když považoval rozsah pěší zóny a tamní dopravní značení za notorietu a skutečnost soudu známou z úřední činnosti. Vypořádání druhého okruhu žalobních námitek bylo nedostatečné a částečně nesrozumitelné. V závěru rozsudku č. j. 2 As 133/2015 – 46 se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k rozsahu přezkumné povinnosti odvolacího orgánu v případě, že bylo podáno pouze blanketní odvolání. V podrobnostech zdejší soud odkazuje na úplné znění citovaného rozsudku, dostupné stejně jako ostatní zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

[3] V navazujícím řízení krajský soud vyzval žalobce k doložení fotografií, které tvořily přílohu žaloby, avšak byly po skončení předchozího řízení žalobci vráceny. Žalobce však na výzvu nereagoval a fotografie nedoložil. Krajský soud nařídil ústní jednání ve věci, na kterém provedl důkaz žalobcem předloženou fakturou (č. l. 23 spisu krajského soudu) a mapou okolí ulice Pekařská. Ve věci samé však došel ke stejným závěrům jako v předchozím řízení a žalobu zamítl. Konstatoval, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným, všechny námitky byly vypořádány, výpověď svědkyň vyhodnocena a skutkový stav objasněn. Podle krajského soudu byly pro prokázání skutkového stavu věci zcela klíčové svědecké výpovědi policistek, které korespondovaly s úředním záznamem ze dne 23. 5. 2013. Že si byl žalobce spáchání přestupku vědom, vyplývá z jeho rozhovoru s policistkou M. během dopravní kontroly (k tomu viz úřední záznam ze dne 23. 5. 2013). Ze svědecké výpovědi obou policistek se podává, že předmětného dne před desátou hodinou zkontrolovaly dopravní značky IP 27a - *Pěší zóna*, žalobce přijel od ulice Denisova, jeho vozidlo bylo zastaveno u sklenářství Bubeník a při dopravní kontrole žádal o „přehlédnutí“ přestupku. To, že policistka H. nebyla schopna upřesnit typ a značku vozidla, je nepodstatným detailem, který nemůže věrohodnost její výpovědi nijak zpochybnit. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, krajský soud uzavřel, že svědeckou výpověď policistek považuje za věrohodnou a skutkový stav za dostatečně prokázaný. Důkaz mapou okolí ulice Pekařská krajský soud vyhodnotil na základě výpovědí policistek tak, že dopravní značkou, kterou žalobce porušil, je značka IP 27a – *Pěší zóna* v ulici Denisova.

[4] Krajský soud dále neuvěřil žalobcovu tvrzení, že *vjel* do pěší zóny před desátou hodinou a setrval v ní po dobu opravy poruchy vozidla, neboť obě policistky uvedly, že žalobce *vjel* do ulice Pekařská kolem 11:10. Nadto, pokud policistky kontrolovaly před desátou hodinou stav všech dopravních značek IP 27a v dané oblasti, všimly by si žalobce a jeho odstaveného

pokračování

a opravovaného vozidla. Provedený důkaz fakturou za opravu vozidla považoval soud za nedůvěryhodný a nekonzistentní. Není zde zaznamenán čas opravy ani příjezd asistenční služby a datum objednávky o pět měsíců předchází datum uskutečnění zdanitelného plnění a o několik měsíců i datum, kdy měl být přestupek spáchán. Nadto je na faktuře uvedeno sídlo, které bylo zapsáno do obchodního rejstříku až 25. 9. 2013. Žádné další důkazy žalobce nedoložil. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považoval krajský soud za souladný s § 77 zákona č. 200/1190 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť z něj jasně vyplývá, jaký přestupek žalobce spáchal, totožnost skutku byla zachována a skutek nebyl zaměnitelný s jiným přestupkem. GPS souřadnice ani detailní popis místa nemusí být ve výroku uvedeny. Krajský soud závěrem shrnul, že správní orgány náležitě zjistily skutkový stav, správně identifikovaly právní předpisy, pod které jej subsumovaly, a z toho vyvodily správné skutkové i právní závěry.

## II. Obsah kasační stížnosti

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. Předně namítal, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech. Stěžovatel uvedl, že neporušil zákaz stanovený dopravní značkou IP 27a, neboť nebyla v ulici, kterou do ulice Pekařská vjel, umístěna. Tvrdil, že krajský soud v rozporu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012 – 42, použil v řízení o přestupku jako důkaz výpověď policistek ohledně obsahu sdělení stěžovatele při silniční kontrole. Dále namítal nelogičnost závěru vyplývajícího z provedené svědecké výpovědi. Tvzení, že policistky „kontrolovaly všechny dopravní značky IP 27a v okolí ulice Pekařská“, že „žalobce vjel do ulice Pekařská z ulice Denisova“ a že „svědkyně může říct s jistotou, že žalobce vjel do úseku platnosti svíslé dopravní značky IP 27a“, a ani žádné jiné důkazy nijak nevyvracejí žalobcovu tvrzení, že při vjezdu do ulice Pekařská z ulice Denisova nebyla dopravní značka IP 27a umístěna. Žalovaný i krajský soud měli naopak aplikovat své místní znalosti a rozhodnout tak, „jakoby“ dopravní značka IP 27a při vjezdu do ulice Pekařská nebyla. Toto potvrzují i stěžovatelem předložené fotografie. Závěr krajského soudu, že stěžovatel porušil danou dopravní značku, tedy nemá oporu ve spisech.

[6] Stěžovatel dále zpochybnil provedení důkazu výsledkem svědků - policistek. Poukázal na to, že jedna ze svědkyň v řízení před správním orgánem prvního stupně uvedla, že kontrolovala jednu značku, krajský soud však vycházel z tvrzení, že kontrolovala všechny dopravní značky. Tvzení svědkyň se navíc rozcházel, neboť jedna policistka tvrdila, že kontrolovaly všechny značky IP 27a, zatímco druhá mluvila o dopravní značce v jednotném čísle. Stěžovatel dále rozporoval aplikaci již zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 100/2011 – 70 na posuzovaný případ a uvedl, že Nejvyšší správní soud by měl judikovat, že výpověď policistů je jako jediný důkaz přípustná pouze tehdy, nebylo-li za dané situace možné nebo přiměřené zajistit jiné důkazní prostředky. V situaci, kdy se nejedná o náhodné zjištění porušení zákona, ale o plánovanou celodenní kontrolu, lze od policistů požadovat, aby si dané dopravní značení předem nafotografovali. Zjištění, kde byla dopravní značka umístěna, případně kolik jich v okolí ulice Pekařská bylo, považuje stěžovatel za stěžejní. Do oblasti dopravní značky IP 27a mohl stěžovatel přijet devíti různými způsoby a nebylo prokázáno, že by se na každé z příjezdových cest nacházela dopravní značka IP 27a. Jednoznačné situování porušené dopravní značky je důležité i z hlediska zachování práva na spravedlivý proces. Pouze s vědomím, která dopravní značka byla porušena, se stěžovatel mohl účinně bránit, tj. prokázat, že v daném místě se značka nenacházela.

[7] Stěžovatel rovněž považoval napadené rozhodnutí za nesrozumitelné, neboť z jeho výroku není zřejmé, jakou dopravní značku měl porušit. Nesouhlasil s výkladem krajského soudu,

že smyslem popisu místa spáchání skutku je jeho nezaměnitelnost s jiným přestupkem a určení jednání, za které je pachatel postihován. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, uvedl, že výrok musí být natolik konkrétní, aby z něj bylo možné seznat, zda je jednání trestné, a zároveň natolik určitý, aby bylo zřejmé, v čem dané protiprávní jednání spočívalo. Vzhledem k blanketní a „sběrné“ povaze § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, je nutné ve výroku specifikovat, jakou dopravní značku měl obviněný z přestupku porušit a kde byla tato značka umístěna. Výrok nebyl ani dostatečně určitý na to, aby vyloučil překážku věci rozhodnuté. Řidiče je možné trestat za vjezd do pěší zóny, nikoli za popojíždění po pěší zóně. V situaci, kdy již stěžovatel v pěší zóně byl, musel mít možnost odjet s vozidlem ven. Nejednalo se o přestupek, ale o odstranění protiprávního stavu.

[8] Krajský soud dle stěžovatele dovedl, že došlo k porušení dopravní značky v ulici Denisova, což však z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývá. Nejde tedy o doplnění dokazování k prokázání zákonnosti daného rozhodnutí, ale o nové skutečnosti, ke kterým krajský soud nebyl oprávněn provádět dokazování.

[9] Závěrem stěžovatel uvedl, že krajský soud mu měl přiznat náhradu nákladů řízení navýšenou o soudní poplatek za kasační stížnost.

[10] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

### III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost má požadované formální náležitosti, byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a stěžovatel namítal přípustné kasační důvody (§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.), přistoupil k posouzení přípustnosti kasační stížnosti i s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud ve věci rozhodoval znovu po zrušení jeho původního rozsudku Nejvyšším správním soudem.

[12] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, není-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Tento důvod nepřipustnosti však nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v předcházejícím řízení zrušil původní rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, a nevyjádřil tak v plném rozsahu právní názor na výklad hmotného práva ve vztahu k nyní uplatněným stížným námitkám. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[13] Přípustnost kasační stížnosti je ovšem nutné vnímat s ohledem na nepřipustnost námitek, které stěžovatel ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoliv je uplatnit mohl (již zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 79/2009 – 165). Stěžovatel ve své druhé kasační stížnosti uvedl dva základní okruhy stížných námitek. První se týkal stěžovatelova tvrzení, že nebylo prokázáno, že porušil dopravní značku IP 27a, neboť nebyla umístěna na cestě, po které přijel na místo, kde byl policejními strážnicemi zastaven.

pokračování

Tento argument tvořil stěžejní část stěžovatelovy argumentace již v řízení o žalobě, přičemž v první kasační stížnosti stěžovatel poukazoval především na to, že se krajský soud s tímto argumentem vypořádal nepřezkoumatelným způsobem. Tento okruh stížných námitek je tedy přípustný. Nejvyšší správní soud rovněž shledává přípustnými námitky týkající se neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí. V první kasační stížnosti tyto stížní námitky sice uvedeny nebyly, to však bylo dáno tím, že se jimi krajský soud ve svém prvním rozhodnutí nezabýval, i když tvořily součást žalobních námitek.

[14] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud pro přehlednost strukturoval odůvodnění následujícím způsobem: nejprve se zabýval naplněním znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (*III. A.*), dále vypořádal námitky týkající se nedostatečné určitosti a konkrétnosti výroku napadeného rozhodnutí (*III. B.*) a nakonec se zabýval námitkou směřující proti výroku o náhradě nákladů řízení (*III. C.*).

### *III. A. K prokázání naplnění znaků skutkové podstaty přestupku*

[16] Podstatou projednávané věci je otázka, zda stěžovatel svým jednáním porušil povinnosti plynoucí z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

[17] Přestupkem je dle § 2 zákona o přestupcích zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v zákoně. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, a proto je třeba zkoumat nejen naplnění objektivní stránky přestupku, tj. zda jednání pachatele je v rozporu s právem (zda byla porušena právní povinnost stanovená zákonem), ale i naplnění subjektivní stránky přestupku, tedy otázku zavinění. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nedbalosti i v případě, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu má každý účastník provozu na pozemních komunikacích povinnost řídit se mimo jiné dopravními značkami. Dle § 12 odst. 1 písm. jj) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, v rozhodném znění, označují informativní provozní značky IP 27a - *Pěší zóna* a IP 27b - *Konec pěší zóny* oblast určenou především pro chodce.

[18] Ze spisové dokumentace správního orgánu prvního stupně a z provedených důkazů ve správním řízení jednoznačně vyplývá naplnění objektivní stránky přestupku. Stěžovatel se dne 23. 5. 2013 po jedenácté hodině dopolední při řízení motorového vozidla nacházel v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a – *Pěší zóna*, tedy v oblasti, která je vyhrazena pro chodce a kam je motorovým vozidlům zásadně vjezd zakázán. Sám stěžovatel v žalobě výslovně uvedl, že „*bylo dokázáno, že žalobce se nacházel s vozidlem Honda, RZ X v ulici Pekařská v Olomouci, a že předmětné vozidlo řídil právě v ulici Pekařská.*“ Sporným učinil to, z jaké ulice do pěší zóny vjel či z jakého důvodu se na pěší zóně nacházel. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem nepokládá tvrzení stěžovatele, že do pěší zóny vjel v době, kdy tam byl jako dopravní obsluha

oprávněn vjet, jeho vozidlo však mělo poruchu, a tudíž v pěší zóně setrval až do doby, kdy byl zastaven policejní hlídkou, za věrohodné. Opravy stěžovatelova vozidla by si zajisté všimly zasahující policistky, když před desátou hodinou kontrolovaly dopravní značky v okolí ulice Pekařská. Lze rovněž předpokládat, že stěžovatel by tuto zásadní skutečnost oznámil zasahujícím policistkám ihned při dopravní kontrole či později správnímu orgánu během řízení o přestupku.

[19] Spornou je vzhledem ke stěžovatelovým tvrzením před správními soudy subjektivní stránka přestupku. V řízení před správními soudy stěžovatel, který byl po dobu správního řízení zcela pasivní, tvrdil, že při vjezdu do ulice Pekařská z ulice Denisova nebyla dopravní značka IP 27a umístěna, správní orgán prvního stupně tuto skutečnost nevyvrátil a ve správním řízení nezajistil důkazy ve prospěch žalobce.

[20] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že rozšířenému senátu byla usnesením ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015 – 58, předložena k posouzení otázka týkající se přípustnosti důkazních návrhů zpochybňujících zjištěný skutkový stav v řízení před správním soudem, pokud žalobce zůstal v předchozím správním řízení zcela pasivní. V nyní posuzované věci však žádný takový důkaz v řízení před krajským soudem navržen nebyl. Podstatou stěžovatelovy argumentace před správními soudy bylo nedostatečné zjištění skutkového stavu stran stěžovatelova zavinění a porušení povinnosti ze strany správních orgánů zjišťovat skutečnosti, pro které by nebylo možné pachatele z přestupku vinit. K této otázce se však již vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, když judikoval, že v možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je zapotřebí primárně vidět právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, *„nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádáť“*. Podobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku č. j. 2 As 133/2015 – 46 vydaném v této věci, jímž je nyní vázán (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS), když uvedl: *„[d]omníval-li se tedy stěžovatel, že správní orgán prvního stupně při zjišťování skutkového stavu jakkoli pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Stěžovatel však na absenci dopravních značek IP27a v okolí ulice Denisova ani na poruchu svého vozidla žádným způsobem ve správním řízení nepoukázal, tyto okolnosti tudíž nevyvolávaly pochybnosti ohledně zjištěného skutkového stavu, a nebylo tak povinností správních orgánů se jimi zvlášť (preventivně) zabývat, a to jak v řízení v prvním stupni, tak (s ohledem na omezený rozsah přezkumu) v řízení odvolacím.“*

[21] Správní orgán nese povinnost dostatečného objasnění skutkového stavu věci, a to vzhledem ke všem znakům skutkové podstaty přestupku, včetně zavinění. Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace správního orgánu prvního stupně ověřil, že v rozporu s tím, co tvrdil stěžovatel, obě strážnice Městské policie Olomouc ve své svědecké výpovědi uvedly, že rozhodného dne před desátou hodinou zkontrolovaly všechny dopravní značky IP 27a – *Pěší zóna* v okolí ulice Pekařská a že značky byly *„viditelné, nepoškozené a nezakryté“*. Stěžovatel byl po jedenácté hodině zastaven v ulici Pekařská, v oblasti platnosti dopravní značky IP 27a – *Pěší zóna* při příjezdu z ulice Denisova (viz č. l. 31 a 32 správního spisu). Provedený důkaz výsledkem svědkyň se shoduje s obsahem úředního záznamu ze dne 23. 5. 2013, sp. zn. 2013/010207. Stěžovatel v řízení před správním orgánem nic netvrdil, správní orgán měl tedy důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případů tohoto druhu (již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 126/2011 – 68) a dovodit, že stěžovatel o porušení povinnosti vyplývající z dopravní značky IP 27a vědět měl a mohl. Stěžovatel navíc sám sebe v žalobě označil za dopravní obsluhu a uvedl, že zásobuje lékárnu v blízké ulici,

pokračování

z čehož lze usuzovat, že do dané oblasti jezdí opakovaně, a nemohl tedy nevědět, že ulice Pekařská je pěší zónou.

[22] Takto zjištěný skutkový stav stěžovatel zpochybnil svým ničím nepodloženým tvrzením, že dopravní značka IP 27a při vjezdu do pěší zóny umístěna nebyla. Toto tvrzení je zcela v rozporu s důkazy provedenými ve správním řízení, konkrétně s výpovědí zasahujících policistek. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou policisté úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí *a priori* pochybovat. Nejde sice o nezpochybnitelný důkaz, ale pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 100/2011 – 70). V řízení žádné konkrétní důvody pro zpochybnění pravdivosti výpovědi policistek nevyplývaly. Nebylo prokázáno, že by policistky měly jakýkoli osobní vztah ke stěžovateli. Průběh dopravní kontroly rovněž nenasvědčuje tomu, že by šlo o příliš horlivou, intenzivní či šikanózní kontrolu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že skutečnost, že si jedna ze zasahujících policistek nemohla vzpomenout na typ a značku vozidla, její svědeckou výpověď nezpochybnuje. Naopak důvěryhodnost tvrzení stěžovatele je předně třeba posuzovat s vědomím, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 – 63). Za druhé je třeba zohlednit to, že stěžovatel v řízení před krajským soudem uváděl na svou obhajobu alternativní výklad děje rozhodného dne. V první řadě trval na tom, že žádná dopravní značka při vjezdu do oblasti pěší zóny umístěna nebyla. Dále v žalobě však uvedl, že do pěší zóny vjel v době, kdy tam byl jako dopravní obsluha oprávněn vjet, jeho vozidlo mělo poruchu, a tudíž v pěší zóně setrval až do doby, kdy byl zastaven policejní hlídkou. Nejvyšší správní soud tedy považuje stěžovatelovo tvrzení, že dopravní značka IP 27a při vjezdu do pěší zóny umístěna nebyla, za značně nevěrohodné.

[23] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu závisí posouzení, zda byl důkaz výsledkem policistů dostačující k prokázání skutkového stavu věci, na možnosti spatřit konkrétní protiprávní jednání na vlastní oči (již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 100/2011 – 70). V případě, že přestupek spočívá v obtížně zpozorovatelném jednání, jako je například držení mobilního telefonu při řízení motorového vozidla, důkaz spočívající ve svědecké výpovědi policistů, postrádající dostatek detailů, zpravidla nebude dostačující (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86). Naopak v případě snadno viditelného jednání, kdy porušení právní povinnosti je zřejmé z pouhého pozorování vozidla, a to i z větší vzdálenosti, svědecké výpovědi policistů zpravidla postačují k prokázání přestupku (již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 100/2011 – 70). Posouzení však vždy závisí na konkrétních okolnostech případu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní posuzované věci byl důkaz výsledkem policistek dostačující. Skutečnost, že stěžovatel vjel do oblasti pěší zóny, je velmi snadno rozpoznatelná pouhým pozorováním vozidla. Stěžovatel navíc žádné důkazy zpochybňující věrohodnost svědeckých výpovědí nepředložil. Pouze uváděl, že si policistky všechny kontrolované dopravní značky měly před kontrolou vyfotografovat.

[24] Nejvyšší správní soud v souhrnu všech výše uvedených faktorů nepovažuje tvrzení stěžovatele za způsobitelné zpochybnit zjištěný skutkový stav. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgány objasnily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu všech znaků skutkové podstaty přestupku, včetně zavinění.

[25] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že výpověď policistek ohledně obsahu sdělení stěžovatele při šetření přestupku nelze v řízení o přestupku použít jako důkaz (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 – 33). Ve správním řízení však byla stěžejním důkazem výpověď policistek o průběhu kontroly v předemtný den, o stavu dopravních značek a jednání stěžovatele, tedy o tom, co policistky vnímaly svými smysly (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 4 As 48/2004 – 41, či ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106). Stěžovatel nadto sám v žalobě tvrdil, že se v pěší zóně nacházel. Obsah sdělení stěžovatele při dopravní kontrole byl pro zjištění skutkového stavu nerozhodný. Nejvyšší správní soud nicméně uvádí, že postup krajského soudu, který ve svém právním posouzení odkázal na obsah sdělení stěžovatele při dopravní kontrole, je nešťastný, ovšem vzhledem k shora uvedeným důvodům nezakládá nezákonnost napadeného rozsudku.

[26] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel své tvrzení o absenci dopravní značky při vjezdu do ulice Pekařská v řízení o kasační stížnosti dokládal fotografiemi (z aplikace *Google Street View*) místa, kde měla být dopravní značka umístěna, ke kterým však Nejvyšší správní soud nemohl přihlížet. Podle § 109 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy byl vydán napadený rozsudek. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře zdůrazňuje, že těžiště přezkumu rozhodnutí správních orgánů se nachází před krajskými soudy, přičemž zdejší soud již pouze přezkoumává zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na základě principu *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS). Stěžovatel dané výtisky přiložil jako důkaz k žalobě v řízení před krajským soudem. V souladu s ustálenou soudní praxí mu byl kompaktní disk, na kterém byly tyto přílohy uvedeny, na konci řízení vrácen. Poté, co Nejvyšší správní soud původní rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu posouzení, vyzval krajský soud stěžovatele, aby přílohy znovu doložil (č. l. 67 spisu krajského soudu). Stěžovatel však na výzvu soudu nijak nereagoval. Nejvyšší správní soud poznamenává, že tvrzení o absenci dopravní značky bylo ústředním argumentem stěžovatele již v řízení o žalobě. Stěžovateli nic nebránilo, aby tyto důkazní prostředky krajskému soudu doložil, aby mohly být provedeny v rámci dokazování před krajským soudem. Za této situace by přihlídnutí k výše uvedeným fotografiím v řízení o kasační stížnosti bylo v rozporu se základními principy správního soudnictví, tj. se zásadou koncentrace řízení a zachování kasačního charakteru řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 Afs 87/2009 – 131).

[27] Vzhledem k výše uvedenému závěru, že byl správními orgány zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nezabýval se již Nejvyšší správní soud námitkou stěžovatele týkající se doplnění dokazování v řízení před krajským soudem.

### III. B. K míře určitosti výroku o přestupku

[28] Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Předně je třeba uvést, že judikatura Nejvyššího správního soudu ve věcech správního trestání klade relativně přísné požadavky na preciznost formulace výroku správních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65, Nejvyšší správní soud konstatoval, že výrok správního rozhodnutí je „*klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky.*“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008,



pokračování

č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, uvedl: „*V rozhodnutí trestního charakteru [...] je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizační údaji obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“

[29] Požadavek na určitost a preciznost vymezení skutku však není samoučelný. Jeho hlavním důvodem je garance právní jistoty (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 92/2009 - 65), vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (zásada *non bis in idem*), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43). Rovněž je třeba přisvědčit stěžovateli, že z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42). Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však nelze klást na formulaci výroku rozhodnutí přemrštěné a formalistické nároky, které by odhlížely od smyslu a účelu přesné formulace skutku. Důležité především je, zda výrok ve svém komplexu naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015 - 43, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012 - 23).

[30] Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že určitost vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí je třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu a k výše uvedenému účelu a smyslu přesné formulace výroku. Z tohoto důvodu neobstojí odkaz na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 111/2015 - 42, který stěžovatel uvedl na podporu svých argumentů. V daném případě totiž bylo zcela zásadní, že v předmětné ulici, která byla uvedena ve výroku rozhodnutí k označení místa spáchání skutku, byla jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku rozhodnutí nebylo možné dovodit, zda právě v místě, kde byl skutek spáchán, bylo parkování vskutku zpoplatněno. Naopak v nyní posuzované věci nebylo sporu, že celá ulice Pekařská je zónou, kde platí svíslá dopravní značka IP 27a - *Pěší zóna*. Od počátku řízení před správními soudy stěžovatel namítal, že nebylo prokázáno, že by *vjel* do úseku platnosti dopravní značky IP 27a. Nijak tedy nezpochybňoval, že když byl dopravní hlídkou zastaven, nacházel se v úseku platnosti této dopravní značky. V tom je již zmiňovaný rozsudek č. j. 2 As 111/2015 - 42 zásadním způsobem odlišný, a proto nelze jeho závěry – závislé na konkrétních skutkových okolnostech – bez dalšího na nyní posuzovaný případ přenášet. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že formulace výroku rozhodnutí o přestupku v nyní projednávané věci obstojí. Správní orgán ve výroku identifikoval předmětnou obec a pozemní komunikaci. Společně s uvedením času a způsobu spáchání přestupku výrok konkretizuje skutek tak, že nemůže být zaměněn s jiným. Formulace skutkové věty v předmětném rozhodnutí o přestupku je proto dostatečná a nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.

[31] Stěžovatel dále brojil proti ve výroku uvedené právní kvalifikaci skutku. Dle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 téhož zákona. Popis skutku, jeho právní kvalifikace a odůvodnění musí být ve vzájemném souladu, přičemž výrok rozhodnutí musí přesně odpovídat právní normě, která závazně stanoví skutkovou podstatu přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012 - 32). Z právní kvalifikace skutku ve výroku rozhodnutí musí být zřejmé, která ustanovení právních předpisů obviněný z přestupku porušil, přičemž v případě blanketové normy je třeba uvést i ustanovení zvláštních předpisů, na které je blanketovou normou odkazováno (rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34). Blanketové normy a normy odkazující jsou konektory jednotlivých částí právních norem. Odkazující normy spojují přesně identifikovaná ustanovení právního předpisu, blanketové normy propojují část právní normy s další její částí obsaženou v jiném právním předpisu, který není v právní normě samé identifikován. Odkazovat lze na ustanovení stejného předpisu, tzv. vnitřní odkaz, nebo předpisu jiného, tzv. vnější odkaz (srov. KNAPP, V.: *Teorie práva*, 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 1995, s. 160). Právní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je obsažena v § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž obě části jsou spojené blanketovou normou uvedenou v § 125c odst. 1 písm. k). Sankce je pak uvedena v § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona. Uložená právní povinnost je tedy jednoznačně stanovena tak, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Poruší-li fyzická osoba jednáním jiným, než které je uvedeno v § 125c odst. 1 písm. a) až j) zákona o silničním provozu, tuto povinnost, dopustí se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. V rozporu s tvrzením stěžovatele neobsahuje § 4 písm. c) zákona o silničním provozu blanketovou normu. Právní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je tedy řádně vyjádřena ve výroku napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stěžovatelova námitka je tudíž nedůvodná.

[32] Co se týče námitky, že z důvodu neuvedení přesného umístění porušené dopravní značky ve výroku rozhodnutí, došlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Ze spisové dokumentace správního orgánu prvního stupně vyplývá, že obvinění bylo stěžovateli řádně sděleno doručením příkazu ze dne 8. 8. 2013, č. j. SMOL/147685/2013/OARMVÚPD/Hon. Z příkazu byl seznatelný skutek, kterého se měl stěžovatel dopustit, i jeho právní kvalifikace. S obviněním byl stěžovatel seznámen tak, aby měl dostatečný čas k přípravě své obhajoby. Stěžovatel byl dále řádně předvolán k ústnímu jednání. V předvolání byl stěžovatel rovněž vyrozuměn, že na jednání bude proveden výslech svědků – strážnic Městské policie Olomouc. Stěžovateli tedy nelze přisvědčit, že by došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

### III. C. K nákladům řízení

[33] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stížní námitka směřující proti výroku o náhradě nákladů řízení je věcně přípustná, i když kasační stížnost do výroku o věci samé nebude shledána důvodnou (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS). Námitka je však nedůvodná. Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Z toho plyne, že v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), krajský soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Řízení o žalobě dle § 65 an. s. ř. s. se sice odehrává na dvou úrovních, jedná se však v podstatě pouze o jedno řízení v širším slova smyslu, jehož předmětem je přezkum napadeného rozhodnutí (viz obdobně POTĚŠIL, L. a kol. *Správní řád. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 1071). Přestože byl původní rozsudek krajského soudu Nejvyšším

pokračování

správním soudem zrušen pro nepřezkoumatelnost, napadeným rozsudkem byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. Stěžovatel tedy neměl ve věci úspěch, a neměl tudíž právo na náhradu nákladů řízení. Námitka, že krajský soud měl stěžovateli přiznat náhradu nákladů řízení navýšenou o soudní poplatek, je tudíž nedůvodná.

[34] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že výrok, kterým krajský soud stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, je nesprávný. Nejvyšší správní soud však výrok zrušit nemohl, neboť je dle § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[36] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný netvrdil, že by mu nad rámec jeho běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[37] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uhradil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč již v řízení vedeném před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 As 133/2015, nebyl dle usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60, povinen platit jej i v tomto řízení o své opakované kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu vydanému poté, kdy byl původní rozsudek krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušen. Opakovaně uhrazený soudní poplatek mu bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Karel Šimka  
předseda senátu